

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) Author(s):	Runeberg, Johan Ludvig.; efter Runebergs: "Fänrik Ståls sägner" ; ved Erik Bøgh.
Titel Title:	<u>Sven Due : et Billede fra den finske Krig</u>
Alternativ titel Alternative title:	Sven Dufva.
Udgivet år og sted Publication time and place:	[Kbh.], [1855]
Fysiske størrelse Physical extent:	8 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

J. W. Runberg:
Svnn Gunn,
at Villads af "Järvis" Nils
"Sögnar"
mit Erik Bögh. -
~~slca~~ [Juh. 1855.]

~~192,159^b~~

DA 54-160 g

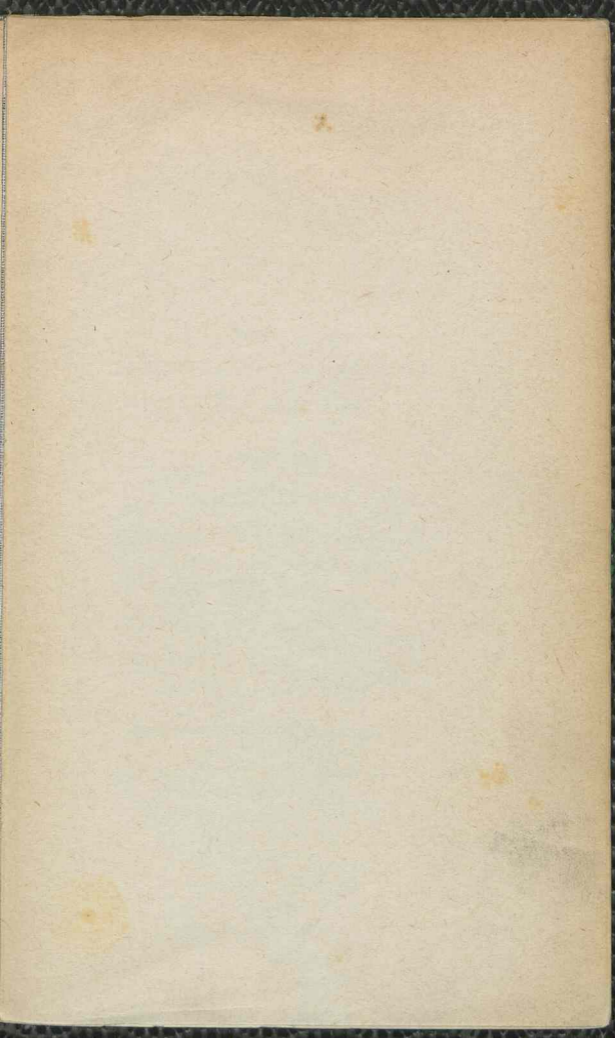
DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 54 8°

1 1 54 0 8 03806 7

1Rer

1
Selecting of: Yduns. Ugeskrift for
Damer, No. 7, 1856.

Sven Due,

et Billede fra den finske Krig, efter Runebergs;

„Fänrik Ståls Sägner“,

ved

Crist Bøgh.

Sven Dues Fader var Sergeant,
en fattig gammel Mand;
Engang i Konning Gustavs Tid,
da slog han for sit Land;
Nu sad han paa sin Huusmandslodd
og tog sit Brød af den —
Ni Børn opvojed i hans Hjem,
og yngst af dem var Sven.

Man veed just ikke saa bestemt,
om Gubben har havt nok
Forstand og Vid at dele ud
til hele denne Flok;
Isaafald har de Elbste faa't
formeget — det er vist
Thi stakkels Sven fik Ingenting,
fordi han kom tilfidsft.

Hvordan det gik, blev Sven dog stor
 og stærk alligevel.
 Han pløiede Mark og fældede Skov
 og slæbte som en Træl,
 Hans Sind var fromt, hans Hu var glad,
 hans Afsyn aldrig tvert;
 Han gjorde Alt med Hjertenslyst,
 men gjorde Alt forkeert.

„Men Sven, min stakkels dumme Sven —“
 saa udbrød Gubben tidt,
 „Hvad skal der blive af Dig dog!
 Nu gaaer det snart for vidt.“
 Deraf blev Sven til Slutning kjed,
 han samlede sit Mod
 Og tænkte nu paa egen Haand,
 saa godt som han forstod.

Og da nu gamle Due kom
 en Morgenstund igjen
 Med sit: „Hvad skal Du blive til,
 min stakkels dumme Sven!“ —
 fandt han med Skræk for første Gang
 sin Søn til Svar parat —
 Sven aabnede sin brede Mund
 og svarte: „Til Soldat!“

Sergeanten maalte ham dog kun
 med haanligt Blik og trak
 Paa Skuldren, mens han brummede:
 „Du — Du, Soldat? — Na Snak!“
 „Jo“ — meente Sven — „det Arbeid her
 gaaer over min Forstand;
 Det er vist lettere at slaae
 og falde for sit Land.“

Da tindrede den Gamles Blik,
 en Taare stjal sig frem,
 Men Sven tog Posen paa sin Ryg
 og vandred fra sit Hjem.
 Han lod sig mønstre, og, som sagt,
 han var jo stærk og stor,
 Og det var dengang nok — han blev
 Rekrut ved Dunders Corps.

Nu blev der da en Exercits,
 og den var værd at see —
 Ja, om det var hans Corporal
 saagar — han maatte lee.
 Han skreg og lo og bandede
 og bandede og lo,
 Men Sven blev ved sin Exercits
 med samme gode No.

En saa utrættelig Rekrut
 vist aldrig før man fandt,
 Han stampede, saa Jorden skjalt,
 og gif, saa Sveden randt.
 Han dreiede sig længe, førend
 det blev commandeert:
 Omkring, og Høire-, Venstre-om!
 Alt gjorde han — forkeert.

„Gevær paa Skulder!“ lærte han
 og „Hviil!“ — „Gevær ved Fod!“ —
 Og „Præsenteer!“ og „Fælb Gevær!“ —
 det Hele han forstod;
 Men heb det „Hviil!“ saa skuldred han,
 og heb det „Præsenteer!“
 Saa fælbde han Gevær paa Stand —
 det var nu hans Maneer.

Snart var Ewen Dues Exercits
 berømt, hvorhen han kom;
 Den morede Enhver — men det
 brød han sig aldrig om.
 Han gif sin jevne, trygge Gang,
 sig selv bestandig liig —
 Han ventede paa en bedre Tid,
 og saa — saa blev der Krig.

Nu brød man op, og man holdt Raad,
 før Corpset drog afsted,
 Om Due kunde kaldes klog
 og burde tages med.
 Han lod dem snalke — „Hvis jeg ei
 maa følge med — Nu ja:
 Jeg kan vel ene finde Vei,
 saa mødes vi endda!“

Dg fort sagt, Randsel og Gevær
 beholdt nu ogsaa han.
 Paa Marchen var han Alles Dreng,
 i Slaget var han Mand,
 Han ændfede sit Slid og Slæb
 saa lidt som Fiendens Ild,
 Dg aldrig hed det, han var feig.
 blot tosfet af og til.

Den tappre Sandels var just nu
 paa sit Tilbagetog,
 Dg langsmed Bredden af en Aa
 hans Skarer langsomt drog.
 Paa Hærens Vei, lidt længer op
 ad Aaen var en Bro —
 Der laa en Forpost — en Snees Mand —
 i bedste Mag og Ro.

Den lille Flok var blot sendt ud
 at jevne Vei og Sti;
 Det havde den besørget,
 og, da det saa var forbi,
 Gik den paa Fouragering
 i en Bondegaard tæt ved
 Og lod Sven Due passe paa,
 for han var ogsaa med.

Men, som de sad derinde
 og tog for sig, hvad de fandt,
 Paa skumbvid Hest i strakt Galop
 kom Sandels Adjutant.
 „Til Broen, Karle!“ raabte han —
 „For Guds Skyld — i Gevær!
 Man veed forvist, at Russerne
 vil over Aaen der!“

„Og I“ — saa talte han til den,
 der førte Troppen an —
 „Rast Broen, om I kan, hvis ei
 saa slaaes til sidste Mand.
 Thi Alt var tabt, hvis Fienden her
 slap over bag vor Ryg.
 I skal faae Hjælp — den er paa Vei,
 den kommer — vær kun tryg!“

Han fløi tilbage. Flokken løb
 til Broen rask afsted.
 Det myldred alt af Russerne
 paa Aaens anden Bred;
 De samlede sig i tæt Geled,
 de lagde an, de stød,
 Og otte Zinner segned,
 da den første Salve lød.

Det blev for varmt. En Salve til —
 og der var ikke fleer
 End fem af Finnerne igjen —
 da hed det: „Retireer!“ —
 Commando=Ordet lystred de
 ihast — paa een Mand nær.
 Det var Sven Due, han tog feil
 og fældede Gevær.

Han havde som sædvanligt
 ikke rigtig hørt Befled.
 Istedenfor at flygte
 rev han Broens Planker ned.
 Der stod han ret saa rolig,
 som om Seiren var ham vis,
 Parat at vise Fienden
 sin berømte Exercits.

Den kom han til at vise strag,
 og det med Fynd og Klem.
 Paa Broens smalle Planker
 stormed Russerhoben frem;
 Men Mand for Mand han lærte dem,
 saa hurtig som de kom,
 Sit — „Høre — Venstre“, saa de faldt,
 snart ret, snart aved om.

Hvad mægted Kolb og Bajonet
 mod denne Kæmpes Vold!
 Og imod Fiendens Kugleregn
 var Fienden selv hans Skjold.
 Dog nye Skarer stormed frem —
 det blev bestandig ved —
 Men nu kom Sandel med sin Flok
 og vilde være med.

„Ket saa!“ — han raabte — „det var Ket,
 min Søn! — Slaa til dem, Du! —
 Lad ingen Djævel slippe frem! —
 hold ud en Stund endnu.
 Det kan man kalde en Soldat! —
 saa skal en Finne slaaes!
 Fort Karle! — Skynd Jer nu til Hjælp;
 hans Mod har reddet os!“

Tilintetgjort var Fiendens Plan,
 og Kampen var kun fort.
 Den hele Skare vendte om
 og drog sig langsomt bort.
 Da Alt var tyst, steg Sandels af
 og gik til Naen ned
 Og spurgte efter ham, der stod
 paa Breen nys og stred.

Han laa just der, hvor nys han stod —
 han laa paa samme Plet,
 Han havde kæmpet som en Mand —
 nu var han bleven træt.
 Han syntes have lagt sig ned
 til Hvile paa sin Leg —
 Han var ei mere tryk end før,
 men noget mere bleg.

Og Sandels bøiede sig ned
 der, hvor den Faldne laa —
 Det var ei nogen Fremmed — Nei! —
 En god Bekjendt han saae.
 Men hvor hans Hjerte havde hvilt,
 var Græsset farvet rødt:
 Hans Bryst var truffet af et Skud —
 han havde alt forblødt.

— „Den Kugle vidste, hvor den traf!
 — Ja sandelig! — Jeg troer,
 Den vidste noget meer end vi“ —
 var Generalens Ord.
 Den lod hans Pande smukt i Fred,
 thi den var tom og arm,
 Men holdt sig til, hvad bedre var,
 hans ædle, tappre Barm.

Og disse Ord gif siden om
 i Hæren vidt og bredt,
 Og allevegne sagde man,
 at Sandels havde Ret:
 Det var kun grumme lidt Forstand
 Sven Due havde faa't;
 Et daarligt Hoved havde han,
 men Hjertet — det var godt.

